

II GSK 799/08 - Wyrok NSA

Data orzeczenia	2009-03-24	<i>orzeczenie prawomocne</i>
Data wpływu	2008-08-06	
Sąd	Naczelny Sąd Administracyjny	
Sędziowie	Maria Myślińska /sprawozdawca/ Rafał Batorowicz /przewodniczący/ Tadeusz Cysek	
Symbol z opisem	6037 Transport drogowy i przewozy	
Hasła tematyczne	Transport	
Sygn. powiązane	VI SA/Wa 293/08 - Wyrok WSA w Warszawie z 2008-04-21	
Skarżony organ	Komendant Policji	
Treść wyniku	Oddalono skargę kasacyjną	
Powołane przepisy	<p>Dz.U. 2002 nr 153 poz 1270 art. 133 par. 2 i 3, art. 194 par. 1 pkt 3 w zw. z art 133, art. 174 pkt 1 i 2, art. 183 par. 2 pkt 5. <i>Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.</i> Dz.U. 2004 nr 204 poz 2088 art. 4 pkt 1 - 21, art. 4 pkt 11, art. 6 ust. 1 i 4, art. 12 ust. 16, art. 18 ust. 5 lit a. <i>Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym - tekst jednolity.</i> Dz.U. 2002 nr 108 poz 948 par. 5 ust. 2 <i>Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 4 lipca 2002 r. w sprawie kryteriów i warunków technicznych, którym muszą odpowiadać kasy rejestrujące, oraz warunków stosowania tych kas przez podatników.</i></p>	

SENTENCJA

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie: Przewodniczący Sędzia NSA Rafał Batorowicz Sędziowie NSA Tadeusz Cysek Maria Myślińska (spr.) Protokolant Agnieszka Warso po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2009 r. na rozprawie w Izbie Gospodarczej skargi kasacyjnej "A." Spółki z o.o. w W. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 21 kwietnia 2008 r. sygn. akt VI SA/Wa 293/08 w sprawie ze skargi "A." Spółki z o.o. w W. na decyzję Komendanta S. Policji z dnia [...] grudnia 2007 r. nr [...] w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej za naruszenie przepisów o transporcie drogowym 1. oddała skargę kasacyjną, 2. zasądza od "A." Spółki z o.o. w W. na rzecz Komendanta S. Policji kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2008 r., sygn. akt VI SA/Wa 293/08 Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. oddalił skargę A. Spółki z o.o. z siedzibą w W. na decyzję Komendanta S. Policji w W. z dnia [...] grudnia 2007 r., nr [...] w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej za naruszenie przepisów o transporcie drogowym.

W dniu [...] sierpnia 2007 r. podczas kontroli drogowej samochodu Mercedes nr rej. [...] kierowanego przez K. K., funkcjonariusz Komendy Rejonowej Policji w W. stwierdził, iż był nim wykonywany okazjonalny przewóz osób. W protokole kontroli stwierdzono, że na drzwiach pojazdu umieszczony był numer telefonu [...], a na dachu pojazdu podświetlony szyld z napisem "[...]", w pojeździe zamontowany był taksometr fiskalny. Kierowca okazał wypis nr [...] z licencji nr [...] wydanej dla A. Sp. z o.o. z siedzibą w W. na wykonywanie krajowego transportu drogowego, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, umowę zlecenia ze spółką A., paragon fiskalny wystawiony na spółkę A., zaświadczenie o zatrudnieniu i spełnieniu wszystkich wymagań. Na okoliczność kontroli przesłuchano w charakterze świadka kierującego pojazdem- K. K., który zeznał, iż urządzenie zamontowane na dachu jak i znajdujący się w środku taksometr były własnością firmy A..

Decyzją z dnia [...] października 2007 r., nr [...] Komendant Rejonowy Policji W. nałożył na spółkę A. karę pieniężną w kwocie 15.000 zł wobec stwierdzenia wykonywania przewozów okazjonalnych w krajowym transporcie drogowym pojazdem przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą z naruszeniem zakazu:

1. umieszczania lub używania w pojeździe taksometru
2. umieszczania na pojeździe oznaczeń z nazwą, adresem lub telefonem przedsiębiorcy
3. umieszczania na dachu pojazdu lamp lub innych urządzeń technicznych.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowił art. 92 ust. 1 i ust. 4 w zw. z art. 18 ust. 5 ustawy o transporcie drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2088 ze zm.) oraz lp. 2.9 załącznika do tej ustawy.

Rozpatrując odwołanie od powyższej decyzji Komendant S. Policji decyzją z dnia [...] grudnia 2007 r., nr [...] uchylił zaskarżoną decyzję w części dotyczącej wykonywania przewozów okazjonalnych w krajowym transporcie drogowym z naruszeniem zakazu umieszczania na pojeździe oznaczeń z nazwą, adresem lub telefonem przedsiębiorcy oraz z naruszeniem zakazu umieszczania na dachu pojazdu lamp lub innych urządzeń technicznych. Stwierdził natomiast, że skarżąca wykonywała okazjonalny przewóz osób z naruszeniem zakazu umieszczania lub używania w pojeździe taksometru. Uzasadniało to, w ocenie organu, utrzymanie w mocy rozstrzygnięcia w zakresie wymierzenia kary w wysokości 5 000 zł.

Organ odwoławczy uznał, iż niewątpliwie doszło do naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 18 ust.1 lit. a ustawy o transporcie drogowym, gdyż podczas kontroli drogowej stwierdzono, że pojazd nie będący taksówką osobową wyposażony był w taksometr. Fakt ten potwierdzony został przez kserokopię świadectwa legalizacji ponownej taksometru fiskalnego oraz paragon fiskalny z kasy współpracującej (zintegrowanej) z taksometrem, a także zeznania świadka. Organ odwoławczy ponadto stwierdził, że w zakresie naruszenia zakazów umieszczania na dachu pojazdu lamp lub innych urządzeń technicznych w aktach sprawy nie zgromadzono żadnego dowodu potwierdzającego naruszenie wymienionego wyżej zakazu. Również w zakresie naruszenia zakazu umieszczania na pojeździe oznaczeń z nazwą, adresem lub telefonem przedsiębiorcy nie zgromadzono żadnych dowodów. Organ odwoławczy podkreślił, że w aktach sprawy brak było dokumentacji fotograficznej, na którą organ pierwszej instancji powoływał się w wydanej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny oddalając skargę na powyższą decyzję wniesioną przez A. Spółka z o.o. wskazał, iż w myśl art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (j. t Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874 ze zm.)- aktualnego na dzień kontroli- krajowy transport drogowy oznacza podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie przewozu osób lub rzeczy pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi w kraju, za które uważa się również zespoły pojazdów składające się z pojazdu samochodowego i przyczepy lub naczepy, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym jazda pojazdu, miejsce rozpoczęcia lub zakończenia podróży i przejazdu oraz droga znajdują się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Na podejmowanie i wykonywanie transportu drogowego jako gospodarczej działalności usługowej, stosownie do art. 5 ust.1 wymienionej ustawy wymagane jest uzyskanie odpowiedniej licencji. Tej odpowiedniej licencji, zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym, wymaga wykonywanie transportu drogowego taksówką, której to licencji udziela się przedsiębiorcy po spełnieniu warunków podanych w cytowanym przepisie. Licencja udzielana jest na określony pojazd i obszar obejmujący: gminę, gminy sąsiadujące- po uprzednim zawarciu przez nie porozumienia, miasto st. W.- związek komunalny (art. 6 ust. 4 wymienionej ustawy).

Sąd pierwszej instancji wskazał również, że spółka A. posiadała licencję nr [...], której wypisem nr [...] legitymował się kierujący pojazdem podczas kontroli, uprawniającą do wykonywania krajowego transportu drogowego osób.

Powyższa licencja, w ocenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego nie spełniała warunków określonych w art. 6 ust. 4 ustawy o transporcie drogowym dla licencji na wykonywanie transportu drogowego

taksówką, albowiem nie była wydana na kontrolowany pojazd oraz nie precyzowała (zgodnie z tym przepisem) obszaru, na którym przedsiębiorca był uprawniony do świadczenia usług transportowych osób. Licencja ta, w ocenie Sądu pierwszej instancji, uprawniała wyłącznie do wykonywania przewozów okazjonalnych zdefiniowanych w art. 4 pkt 11 ustawy o transporcie drogowym jako przewóz osób, który nie stanowi przewozu regularnego, przewozu regularnego specjalnego albo przewozu wahadłowego, gdyż nie odpowiadała warunkom licencji " taksówkowej".

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że ustawodawca wyraźnie wskazał w art. 5 ust. 1 cytowanej ustawy, iż na wykonywanie transportu drogowego wymagana jest odpowiednia licencja, do otrzymania której przedsiębiorca musi spełniać konkretne warunki, inne dla licencji na przewozy okazjonalne oraz inne dla licencji "taksówkowej" - art. 6 ustawy o transporcie drogowym. Skutkiem tej regulacji zostały ograniczone uprawnienia dla przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą na podstawie licencji uprawniającej do przewozów okazjonalnych w stosunku do przedsiębiorców wykonujących przewozy osób na podstawie licencji "taksówkowej", co znalazło wyraz w art. 12 ust. 1b wymienionej ustawy. Licencja na krajowy transport drogowy osób nie uprawnia do wykonywania transportu drogowego taksówką. Konsekwencją różnicowania przewozów okazjonalnych i przewozów wykonywanych na podstawie licencji na wykonywanie transportu drogowego taksówką było wprowadzenie w ustawie o transporcie drogowym art. 18 ust. 5 lit. a, zgodnie z którym przy wykonywaniu przewozów okazjonalnych w krajowym transporcie drogowym pojazdem przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą zabrania się umieszczania i używania w pojeździe taksometru.

Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazał, że w rozpoznawanej sprawie organ administracji ustalił, iż w kontrolowanym pojeździe był zainstalowany i używany taksometr, co nie było w sprawie sporne gdyż organ kontrolny załączył do protokołu kontroli kopię paragonu fiskalnego z tego taksometru. W związku z tym, w ocenie Sądu pierwszej instancji, doszło do naruszenia art. 18 ust. 5 lit. a) cytowanej ustawy, za które to naruszenie ustawa w art. 92 ust. 1 przewiduje karę pieniężną w wysokości wskazanej w art. 92 ust. 4 (w jej załączniku). Zgodnie z lp. 2.9 tego załącznika wysokości kary pieniężnej wynosiła 5000 zł i tak kara pieniężna została na spółkę nałożona.

Zarzut naruszenia przepisów postępowania precyzowany jako uniemożliwienie stronie czynnego udziału w postępowaniu nie był zdaniem Sądu pierwszej instancji zasadny, a to z uwagi na fakt, iż organ administracji nie tylko powiadomił stronę o możliwości zapoznania się z aktami administracyjnymi lecz również wezwał ją do złożenia wyjaśnień i zajęcia stanowiska. Skarżąca z możliwości tej nie skorzystała.

Skargą kasacyjną A. Spółka z o.o. zaskarżył powyższy wyrok w całości wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w W., zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wnoszący skargę kasacyjną zarzucił wyrokowi :

- na podstawie art. 174 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym (Dz. U Nr 153, poz. 1270 ze zm.) zwanej dalej p.p.s.a.:

1. naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, tj. art. 4 pkt 11 ustawy o transporcie drogowym poprzez bezzasadne wyróżnienie przewozów okazjonalnych oraz przewozów na podstawie licencji taksówkowej,

2. naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, tj. art. 18 ust. 5 lit. a poprzez bezzasadne przyjęcie, że zakazy wynikające z tego przepisu dotyczą wykonywania przewozów okazjonalnych w krajowym transporcie drogowym, a nie dotyczą przewozów wykonywanych taksówką

- na podstawie art. 174 pkt 2 naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 194 § 1 pkt 3 w zw. z art. 133 p.p.s.a. poprzez wydanie postanowienia o odmowie zawieszenia postępowania sądoadministracyjnego, a następnie zamknięcie rozprawy i wydanie wyroku, czym strona pozbawiona została możliwości skutecznego zaskarżenia postanowienia w przedmiocie zawieszenia postępowania.

W oparciu o art. 183 § 2 pkt 5 p.p.s.a. autor skargi kasacyjnej postawił zarzut nieważności postępowania z uwagi na fakt, iż strona została pozbawiona możliwości obrony swoich praw, tj. skutecznego wniesienia środka odwoławczego od wydanego przez Sąd pierwszej instancji postanowienia odmawiającego zawieszenia postępowania przed wydaniem przez ten Sąd rozstrzygnięcia w sprawie.

W uzasadnieniu autor skargi kasacyjnej wskazał, iż Wojewódzki Sąd Administracyjny dokonał całkowicie błędnej wykładni i niewłaściwie zastosował art. 4 pkt 11 ustawy o transporcie drogowym, bezzasadnie rozróżniając "przewozy okazjonalne" oraz przewozy wykonywane na podstawie licencji "taksówkowej". Kasator podniósł, iż Sąd błędnie wyinterpretował powyższy przepis, wyłączając spod "przewozów okazjonalnych" te dokonywane "taksówką". Zdaniem autora skargi kasacyjnej o braku podstawy do takiej wykładni świadczy choćby brak systematyki w wyróżnianiu przewozów okazjonalnych i przewozów wykonywanych na podstawie licencji taksówkowej. Błędne są skojarzenia przewozów okazjonalnych z pojęciem licencji na wykonywanie transportu drogowego taksówką. Zdaniem autora skargi kasacyjnej, w żaden sposób nie można z przepisów ustawy o transporcie drogowym wywieść, iż istnieje przewóz okazjonalny i zdefiniowany odrębnie przewóz taksówkowy gdyż ustawa nie wprowadza takiej kategorii.

Zdaniem autora skargi kasacyjnej przepis art. 18 ust. 5 ustawy o transporcie drogowym nie ma zastosowania do przedsiębiorców wykonujących krajowy transport drogowy jako prowadzonej działalności gospodarczej gdyż przepis ten swym zakresem podmiotowym obejmuje przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą - transport drogowy - ale jako działalność pomocniczą w stosunku do jego podstawowej działalności gospodarczej - art. 4 ust 3 lit a. Taka wykładnia wynika również, zdaniem autora skargi kasacyjnej, z konieczności zachowania zasad konkurencyjności w działalności gospodarczej. Zakazy określone w art. 18 ust. 5 cytowanej ustawy nie mogą i nie dotyczą przewoźników posiadających ważne licencje na przewóz osób w transporcie drogowym. Wykładnia systemowa jak i celowościowa pozwala, zdaniem autora skargi kasacyjnej na sformułowanie wniosku, że art. 18 ust. 5 nie powinien być odnoszony do przedsiębiorcy, który profesjonalnie, na podstawie licencji, prowadzi działalność gospodarczą w zakresie przewozu drogowego osób. Zakazy z art. 18 ust. 5 mogą natomiast dotyczyć tych przedsiębiorców, którzy wykonują przewozy okazjonalne zarobkowe jako działalność "uboczną" w stosunku do swojej podstawowej działalności.

Autor skargi kasacyjnej podniósł, że niezależnie od faktu, iż przepis art. 18 ust. 5 nie może znaleźć zastosowania wobec skarżącego ponieważ w toku postępowania dokonano jedynie czynności fiskalizacji kasy rozumianej zgodnie z § 1 pkt 11 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 4 lipca 2002 r. w sprawie kryteriów i warunków technicznych, którym muszą odpowiadać kasy rejestrujące oraz warunków stosowania kas przez podatników. Urządzeniem zainstalowanym w samochodzie był drogomierz połączony z urządzeniem przeliczającym, tj. kasą fiskalną. Urządzenie to spełnia wymogi określone w § 5 ust 2 powołanego powyżej rozporządzenia. Nie jest natomiast taksometrem, którego definicja wyraźnie wynika z przepisów prawa - § 3 pkt 20 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla przyrządów pomiarowych. Opierając się o definicje taksometru autor skargi kasacyjnej wskazał, że taksometr jest urządzeniem samodzielnie liczącym, czego nie można powiedzieć o drogomierzu zainstalowanym w skontrolowanym pojeździe. Jednocześnie świadectwo legalizacji ponownej dotyczy wszak potwierdzenia prawidłowości pomiaru, a nie stanowi o uznaniu urządzenia za taksometr.

Autor skargi kasacyjnej podniósł również, iż O. O. P. T. D. złożyła wniosek do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją przepisów ustawy o transporcie drogowym, które były materialną podstawą decyzji organów administracji w niniejszym postępowaniu i z tej przyczyny Sąd powinien na podstawie art. 125 § 1 pkt 1 p.p.s.a. zawiesić postępowanie z urzędu skoro rozstrzygnięcie sprawy przez Wojewódzki Sąd Administracyjny zależało od wyniku postępowania toczącego się przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Kasator wskazał, że postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2008 r. Sąd pierwszej instancji oddalił powyższy wniosek po czym zamknął rozprawę i wydał wyrok w sprawie. Takie postępowanie Sądu pierwszej instancji, w ocenie autora skargi kasacyjnej jest wadliwe i niezgodne z art. 194 § 1 pkt 3 p.p.s.a. Oznacza to, że powyżej wspomniane postanowienie było postanowieniem zaskarżalnym a jego ogłoszenie, a następnie zamknięcie rozprawy i ogłoszenie wyroku oznaczało pozbawienie strony możliwości skutecznego zaskarżenia tegoż postanowienia, kluczowego w kwestii prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy.

W zakresie zarzutu nieważności postępowania, o której mowa w art. 183 § 2 pkt 5 p.p.s.a. autor skargi kasacyjnej podniósł, że o ile Wojewódzki Sąd Administracyjny rozstrzygający sprawę może mieć odmienny pogląd na kwestię zawieszenia postępowania, o tyle jego poglądy skonkretyzowane w postaci postanowienia podlegają zaskarżeniu i ewentualnemu badaniu przez Naczelną Sąd Administracyjny, natomiast sytuacja, w której Sąd pierwszej instancji zamyka rozprawę i wydaje wyrok pozbawia stronę możliwości skutecznego zaskarżenia wydanego w trakcie rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku, stanowi faktyczne pozbawienie strony postępowania możliwości obrony swoich praw.

Naczelną Sąd Administracyjny zważył co następuje:

Skarga kasacyjna nie znajduje usprawiedliwionych podstaw.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 183 § 1 p.p.s.a. Naczelną Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, które wyznaczają podstawy kasacyjne, biorąc pod uwagę z urzędu nieważność postępowania, o której mowa w § 2 tego przepisu, a która w niniejszej sprawie nie zachodzi.

Stosownie do treści art. 174 p.p.s.a. skargę kasacyjną można oprzeć na zarzucie naruszenia prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz zarzucie naruszenia przepisów postępowania jeśli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Skarga kasacyjna oparta została na obydwu podstawach kasacyjnych.

Rozważenia zasadności podstaw kasacyjnych należało rozpocząć od zarzutów naruszenia prawa procesowego, albowiem ocena prawidłowości zastosowania prawa materialnego możliwa jest wówczas gdy niewadliwie ustalony został stan faktyczny, niewadliwie proceduralnie było postępowanie administracyjne.

W zakresie podstawy kasacyjnej określonej w art. 174 pkt 2 p.p.s.a. zarzucającej naruszenie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny art. 194 § 1 pkt 3 w zw. z art. 133 p.p.s.a. poprzez zamknięcie rozprawy i wydanie wyroku po odmowie zawieszenia postępowania, skarga kasacyjna w istocie zarzuca naruszenie prawa strony do obrony jej praw co wiąże się z przesłanką nieważności postępowania określonej w art. 183 § 2 pkt 5 p.p.s.a. poprzez uniemożliwienie stronie skutecznego wniesienia środka odwoławczego od postanowienia o odmowie zawieszenia postępowania.

Zarzut powyższy jest niezasadny, albowiem zgodnie z treścią przepisu art. 194 § 1 p.p.s.a. zażalenie do Naczelnego Sądu Administracyjnego przysługuje na postanowienie Wojewódzkiego Sądu

Administracyjnego w przypadkach przewidzianych w ustawie, a ponadto na postanowienia wymienione enumeratywnie w pkt 1 - 10 tego przepisu. Art. 194 § 1 pkt 3 p.p.s.a. daje stronie prawo do wniesienia zażalenia na postanowienie, którego przedmiotem jest zawieszenie postępowania i odmowa podjęcia zawieszono postępowania. Tym samym nie jest dopuszczalne w świetle tego przepisu zażalenie na postanowienie odmawiające zawieszenia postępowania sądownoadministracyjnego.

Stronie niniejszego postępowania nie przysługiwało zażalenie na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego nieuwzględniające wniosku o zawieszenie postępowania zapadłe na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2008 r., gdyż powołany art. 194 § 1 p.p.s.a. nie przewiduje możliwości wniesienia zażalenia na takie postanowienie, czemu dał wyraz Naczelny Sąd Administracyjny w postanowieniu z dnia 29 lipca 2008 r., sygn. akt II GZ 148/08.

Wobec tego brak było przeszkód do zamknięcia rozprawy i wydania wyroku przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w dniu 21 kwietnia 2008 r. zgodnie z art. 133 § 1 p.p.s.a., tym bardziej brak było podstaw do otwarcia zamkniętej rozprawy w oparciu o przepis § 2 tego przepisu, czy w oparciu o art. 133 § 3 gdyż nie ujawniły się żadne istotne okoliczności po zamknięciu rozprawy.

Powyższe stanowi również o braku wystąpienia przesłanki warunkującej wystąpienie nieważności postępowania, o której mowa w art. 183 § 2 pkt 5 p.p.s.a. gdyż strona nie została pozbawiona prawa do obrony swoich praw wobec niedopuszczalności zażalenia na postanowienie odmawiające zawieszenia postępowania toczącego się przed sądem.

Zarzut sformułowany w ramach podstawy kasacyjnej określonej w art. 174 pkt 1 p.p.s.a., naruszenia przepisu art. 4 pkt 11 ustawy o transporcie drogowym, które to naruszenie zdaniem autora skargi kasacyjnej miało polegać na błędnej wykładni tego przepisu i jego niewłaściwym zastosowaniu poprzez nieprawidłowe zinterpretowanie powołanego przepisu art. 4 pkt 11 polegające na wyłączeniu przez Sąd pierwszej instancji spod "przewozów okazjonalnych" przewozów dokonywanych "taksówką" jest niezasadny.

Wskazać należy, iż art. 4 brzmi: "Użyte w ustawie określenia oznaczają:...".

Przepis ten zatem stanowi słownik pojęć wymienionych w poszczególnych jego punktach. Jest tym samym zbiorem definicji, sformułowań wymienionych w pkt 1 - 21, używanych w treści poszczególnych przepisów ustawy, mających na celu zabezpieczenie wypowiedzi przed wieloznacznością, uściśleniem znaczenia wyrazów i zwrotów oraz pogłębieniem ich rozumienia, a przez to uściśleniem i skonkretyzowaniem norm prawnych wyrażonych w zawierających zwroty stanowiące definicje wymienione w tym przepisie.

Art. 4 pkt 11 zawiera definicję pojęcia "przewóz okazjonalny", a więc wypowiedź informującą o znaczeniu tego wyrażenia, które oznacza: "...przewóz osób, który nie stanowi przewozu regularnego specjalnego albo przewozu wahadłowego".

Skoro zatem powyższy przepis zawiera definicję przewozów okazjonalnych, czyli jak to wskazano klarowne określenie użytego w ustawie pojęcia, nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem autora skargi kasacyjnej aby Sąd pierwszej instancji dokonał błędnej jego wykładni zwłaszcza w sytuacji gdy przytoczył on w treści uzasadnienia definicję zawartą w art. 4 pkt 11 zgodnie z jej ustawowym brzmieniem, a więc nie zmieniając w żaden sposób znaczenia przewozu regularnego użytego w ustawie. Nie sposób zgodzić się również z zarzutem błędnego zastosowanie tego przepisu gdyż definicja w nim zawarta została wskazana przez Sąd pierwszej instancji w brzmieniu przewidzianym ustawą w celu wskazania uprawnień jakie wynikały z licencji jaką posiadała skarżąca spółka, nie zaś celem rozróżnienia przewozu okazjonalnego od przewozu dokonywanego taksówką, czego zresztą Wojewódzki Sąd Administracyjny nie czyni wskazując na definicję zawartą w art. 4 pkt 11.

Zarzut naruszenia prawa materialnego poprzez błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie art. 18 ust. 5 lit. a ustawy o transporcie drogowym, które to naruszenie zdaniem autora skargi kasacyjnej polegało na bezzasadnym przyjęciu, iż zakazy wynikające z tego przepisu dotyczą wykonywania przewozów okazjonalnych w krajowym transporcie drogowym, a nie dotyczą przewozów wykonywanych taksówką, w istocie, co wynika z uzasadnienia skargi kasacyjnej oraz jednostki redakcyjnej cytowanego przepisu, odnosi się do kwestii nałożenia kary pieniężnej w związku z umieszczeniem i użytkowaniem w kontrolowanym pojeździe taksometru.

Wnoszący skargę kasacyjną argumentując powyższy zarzut wskazuje, iż zamontowane w skontrolowanym samochodzie urządzenie nie było taksometrem w rozumieniu § 3 pkt 20 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla przyrządów pomiarowych. Było natomiast drogomierzem połączonym z kasą fiskalną, które spełniało wymogi określone w § 5 ust 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 4 lipca 2002 r. w sprawie kryteriów i warunków technicznych, którym muszą odpowiadać kasy rejestrujące oraz warunków stosowania tych kas przez podatników.

Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał w oparciu o materiał dowodowy, iż urządzenie to było taksometrem, co potwierdzał paragon fiskalny pochodzący z tego urządzenia.

Wskazać należy, iż urządzenie zamontowane w skontrolowanym samochodzie zostało zamontowane, na co wskazuje świadectwo legalizacji pionowej, pod rządami rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie wymagań metrologicznych, którym powinny odpowiadać taksometry elektroniczne (Dz. U. Nr 108, poz. 1014), zgodnie z którym taksometr to elektroniczny przyrząd pomiarowy, który służy do obliczania według ustalonych taryf należności za długość drogi przebytej przez taksówkę, a poniżej prędkości granicznej, za czas wynajęcia taksówki. Przepis § 5 tego rozporządzenia stanowił, iż taksometr powinien współpracować z kasą rejestrującą, która może być w niego wbudowana lub podłączona, w sposób niezakłócający jego działania, jeżeli obowiązek taki wynika z przepisów odrębnych.

Zgodnie natomiast z treścią § 3 pkt 20 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 grudnia 2006 r., obowiązującego w dniu kontroli pojazdu, taksometr to przyrząd pomiarowy przeznaczony do pomiaru czasu trwania kursu pojazdu i obliczania długości przebytej drogi na podstawie sygnału dostarczanego przez nadajnik sygnału długości drogi oraz obliczania i wyświetlania opłaty należnej za kurs na podstawie obliczonej długości lub zamierzonego czasu trwania kursu.

Jak wynika z paragonu fiskalnego pochodzącego z kontrolowanego pojazdu zawarte na nim informacje, tj. czas kursu mierzony od jego początku do jego zakończenia, przejechana odległość, obowiązująca taryfa za przejazd oraz suma należności za przejazd wskazują, iż w istocie urządzenie to odpowiada definicji zawartej w cytowanym pkt 20 § 3 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 2006 r. Ponadto jak wynika ze świadectwa legalizacji pionowej, wystawionego pod rządami rozporządzenia z 16 czerwca 2003 r., jego przedmiotem był taksometr elektroniczny współpracujący z kasą rejestrującą, a zatem urządzenie to spełniało przesłanki, o których mowa w tym rozporządzeniu, co dodatkowo potwierdza, iż urządzenie to było taksometrem, a nie jak wskazuje to autor skargi kasacyjnej dalmierzem.

Wobec powyższego Wojewódzki Sąd Administracyjny prawidłowo uznał, iż w pojeździe był zamontowany i używany taksometr, a w związku z tym doszło do naruszenia art. 18 ust. 5 pkt a ustawy o transporcie drogowym stanowiącym, iż przy wykonywaniu przewozów okazjonalnych w krajowym transporcie drogowym pojazdem przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą zabrania się umieszczenia i używania w pojeździe taksometru.

Z ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji i nie podważonych przez autora skargi

kasacyjnej w ramach podstawy kasacyjnej określonej w art. 174 pkt 2 p.p.s.a. wynika, że w dniu kontroli wykonano usługę przewozu taksówką, a do wykonywania tego rodzaju działalności wymagana jest licencja, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym. A. Spółka z o.o. nie posiadała licencji na przedmiotowy pojazd i obszar jak wymaga art. 6 ust. 4 cytowanej ustawy o transporcie drogowym. Licencja na wykonywanie transportu drogowego taksówką różni się od licencji na wykonywanie przewozu drogowego osób - są to różne rodzaje działalności gospodarczej, o czym świadczy treść art. 12 ust. 16 ustawy o transporcie drogowym. Przepis ten stanowi, iż licencja na wykonywanie transportu drogowego osób nie uprawnia do wykonywania transportu drogowego taksówką. Możliwe jest natomiast wykonywanie transportu okazjonalnego ale w sytuacji gdy pojazd, o którym mowa w art. 18 ust. 5 ustawy o transporcie drogowym nie zawiera zakazanych oznakowań i wyposażenia określonych w tym przepisie, a nadto nie jest to przewóz regularny, przewóz regularny specjalny lub przewóz wahałowy jak stanowi przepis art. 4 pkt 11 cytowanej ustawy o transporcie drogowym - przewóz również wymagający zezwolenia (art. 18 ust. 1 ustawy).

Mając powyższe na względzie Naczelny Sąd Administracyjny w oparciu o przepis art. 184 p.p.s.a. oddalił skargę kasacyjną jako pozbawioną usprawiedliwionych podstaw.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o przepis art. 204 pkt 1 p.p.s.a w zw. z § 14 ust. 2 pkt c i § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).